

Pe coperta 1:

Venera din Milo

Autor necunoscut (Luvru)

Madona din Carpați

de Friederich von Bömches

(colecția Daniel Drăgan)

Pe coperta 4.:

Detalii de mobilier Biedermeier

Procesarea copertei: **Gabriela Boboc**

Editura Bibliotheca

str. N. Radian KB 2/3

130062 Târgoviște

Telefax: 0245.21224

Mobiul: 0765.453089

e-mail: biblioth@yahoo.com

www.bibliotheca.ro

Editor: **Mihai Stan**

© Copyright: Daniel Drăgan, 2011

Descrierea CIP

a Bibliotecii Naționale a României

Drgan, Daniel

Bidermeier / Daniel Drgan. - Târgoviște:

Bibliotheca, 2011

ISBN 978-973-712-597-2

821.135.1-31

ISBN 978-973-712-597-2

Daniel Drăgan

Biedermeier

Editura Bibliotheca
2011

1

Pușă e cu ceva mai puțin decât o păpușă. Este un diminutiv dintr-un substantiv care el însuși e o diminuare, păpușă fiind un substitut neînsuflețit al unei ființe cu suflet din care n-a mai rămas decât o formă vagă și câteva materiale, cârpe sau gumă, faianță sau celuloid, nici măcar ținătoare de esența trăitoare a personajului de la care au plecat. Când Arvinte întâlnea o domnișoară recomandată Pușă încerca un sentiment de jenă, parcă ar fi surprins fără să vrea un delict estetic, o indiscreție care-l făcea să întoarcă rușinat capul, să ignore, să arate a nu fi fost atent, a nu fi înregistrat situația, pentru a nu părea că a receptat anomalia și spre a nu fi nevoit să o recunoască. O fată, o femeie, reprezintă o entitate pe care o poți respecta sau nu, o poți admira sau nu, dar nu-i poți nega existența. Pe când o păpușă, gândea el, este cel mult o imitație, mai reușită sau nu, o palidă caricatură, fără niciun dram de viață, a unei ființe cu care nu are nimic sau aproape nimic de a face. Cu atât mai mult ceva sau cineva care își zice Pușă sau acceptă să i se spună astfel iese în afara interesului și respectului său.

Asta până când a cunoscut-o pe *Ea*. Dar înainte de a vă spune cine este *Ea*, cum au ajuns să trăiască sau să nu trăiască împreună, trebuie să vă spun că Arvinte izbutise să ajungă la apreciabila vârstă de douăzeci și șapte de ani fără a fi cedat nici măcar un minut vreunei ofensive erotice feminine, iar el nu a dezlănțuit niciodată vreun atac asupra doamnelor sau domnișoarelor cu care viața lui constant rectilinie s-ar fi intersectat. Cu alte cuvinte el nu a avut de a face cu femeile și nici femeile nu au avut de a face cu el. Era virgin la suflet și la trup precum puiul încă neieșit din găoace. Cum ușor v-ați dat seama, Arvinte este un bărbat de o specie rară, aflată pe scara de dispariție la sfârșitul veacului 20.

Primul și ultimul episod erotic al tinereții sale (că, totuși, ceva-ceva tot a fost, deși nimeni nu a aflat vreodată) s-a consumat fără urmări fizice sau fiziologice cu unsprezece ani în urmă, adică la vârsta de șaisprezece ani, când micuța Grünhilde, fiica vecinului Weiss, farmacistul, i-a cerut să facă un gest insolit, total inacceptabil în concepția sa despre viață care începuse deja să se cristalizeze încă de pe atunci, concepție dreaptă, mai dreaptă decât Dreapta lui Simson, trasă cu laser și confirmată prin deducții indiscutabile.

Grünhilde era mai mică decât el cu patru ani, frumoșică și durdulie, fire zburdalnică îi căuta cu insistență apropierea, îl îmbia la jocuri pe care el nu le putea accepta, socotindu-le anoste, și nu se sfîia să-l provoace cu aluzii și întrebări insolite:

– Arvi, tu ai o iubită? la care el nu răspundea decât cu îndemnuri la decentă, la seriozitate, la studiu. Ai sau nu ai? Eu cred că nu ai, dar îți este rușine să recunoști.

Sau:

– Arvi, știi ce am visat eu azi-noapte?

– Nu mă interesează visele tale ci exercițiile pe care trebuia să le rezolvi.

– Îți spun eu. Azi-noapte am visat că tu voiai să mă săruți și nu aveai curaj.

– Grünhilde, lasă prostiile. Domnul Weiss n-ar fi deloc bucuros să știe ce năzbâtii îți umblă prin cap.

Micuța nimfă se bosumfla:

– Ești un laș. Fricosule!

Într-o zi, când au rămas iarăși singuri în salonul farmacistului, fata i-a cerut nici mai mult nici mai puțin decât să-i sărute toate păpușile, întreaga ei colecție de păpuși. Puștoaica văzuse un film, nu-și mai amintea cum se numește, unde o fată de vârsta ei, Natașa, o rusoaică aproape la fel de zvăpăiată ceruse unui cadet imberb, Boris îl chema pe băiatul acela, să-i sărute păpușa. Băiatul s-a supus, copila rusoaică va fi rămas înfiorată de gestul cu semnificație erotică, în timp ce Boris, după ce a sărutat micuțul cocoloș de cârpe se uita întrebător la Natașa, adică acum ce mai urmează, ce vrei să mai fac?

În căpșorul Grünhildei a încolțit imediat planul de a repeta experiența Natașei, de a găsi un băiat pe care să-l pună să-i sărute, nu doar una singură ci o întreagă galerie de douăzeci și șase de păpuși, cărora ea le imaginase, pentru fiecare, un nume, o biografie, un destin, ba chiar sentimente insinuate în țesăturile textile ale rochițelor păpușărești. Flu-Flu era o seducătoare dansatoare de la Moullin Rouge, care știa să privească pe sub sprâncene și care cu siguranță amețise mulți amorezi eleganți și curtenitori. Se afla în colecție Scufița Roșie, cam prostuță de vreme ce Lupu izbutise să o aburească într-atât încât să o mănânce și pe ea, și pe bunica ei. Mandelina, era o negresă de abanos, focoasă, sclavă din

Keria, cumpărată de un olandez bogat care s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de nevastă. Margareta, o subretă isteasă, o scotea pe Grünhilde din toate încurcăturile. Cătălina, o țărancă romantică, fiică de popă, care broda zi și noapte goblenuri în speranța că va veni un cavaler s-o pețescă, și tot așa, fel de fel de păpuși personificate, primite cadou sau cumpărate chiar de ea, două dintre ele șterpelite dintr-o vitrină a verișoarei Grette – în total douăzeci și șase de păpuși. Dar cum să-l facă pe ursuzul Arvinte, meditatorul adus aproape cu forța de farmacist, adică Arvi în limbajul ei comprimat, cum să-l facă să accepte o asemenea stranie corvoadă? În cele din urmă a invocat un joc cu gaj pe care el l-a refuzat, dar ea a insistat și au ajuns la compromis:

– Dacă accepți jocul, rezolv toate problemele din cartea de algebră!

Zelul didactic i-a jucat festa lui Arvinte. A acceptat să joace o singură tură, și, dacă lui i se va părea la fel de tâmpit precum se arată a fi jocul ei, se lasă păgubaș. Dar ea rămâne cu obligația de a rezolva toate problemele. Arvi a pierdut din prima și a trebuit să se supună unei pedepse pe care Grünhilde s-a făcut întâi că o caută în minte, că o inventează pe loc:

- Să-mi săruți păpușile! și a bătut veselă din palme.
- Ce să fac? Să le sărut?
- Da, să le săruți. Pe toate.
- De ce?

Nu pricepea rostul și nimeni nu-i putea explica la ce folosește un asemenea travaliu.

– Cum de ce? Pentru că ești obligat. Așa e regula. Dacă nu te supui, pierzi onoarea. Vrei să fii dezonorat?

Nu. El nu voia să fie dezonorat nici chiar în fața acestei copile obraznice cu care nu ar fi trebuit să-și facă de lucru. Auzi vorbă! Să-i sărute niște păpuși! Bine că n-a zis să-i sărute niscaiva pisici sau purcelușa aflată în cotețul din spatele surii.

– Hai, dă-le încoace repede să le sărut și pune mâna pe carte. Faci următoarele zece probleme și mâine îți dau altele. Eu plec peste un sfert de ceas că se închide biblioteca. Ce caraghioslâc! Hachițe de copil răzgâiat!

Dar nu era simplu, Grünhilde întindea păpușile una câte una și făcea asta ceremonios, parcă descântându-le, încurajându-le, trăind odată cu fiecare păpușă emoția sărutului, de parcă ea însăși ar fi fost sărutată. Cu buzele țuguiate, cu ochii închiși sau cu pleoapele bătând fermecător ca niște aripi de fluture, cu respirația precipitată, micuța nimfă trăia voluptatea a douăzeci și șase de sărutări diferite. Alteori îl privea pe Arvi cu ochii dilatați, ochii ei albaștri sec, atât de seducători încât îi creaseră o adevărată faimă în rândul liceenilor din oraș. Îl îndemna și pe el cu vorbe încurajatoare, așa Arvi, așa! Ea e Prințesa Persiei, strănepoata Seherzadei știe toate poveștile lumii, sărut-o, sărut-o și soarbe-i tot misterul oriental, farmecul nopților arabe și al unduirilor de aur ale deșertului... Fără să-și dea seama el lua asupra lui chiar și numai o parte din emoția descântecelor pe care Grünhilde încerca să i-o transfere. Se îmbujorase. Ridica fiecare păpușă în căușul palmelor sale, o privea cu o curiozitate din ce în ce mai binevoitoare. În mâinile lui păpușile deveneau mici vietăți gata să-și ia zborul.

– Basta! a răsuflat el ușurat când și ultima, cea de a douăzeci și șasea păpușă a fost sărutată și așezată în rând. Acum ești mulțumită?

– Nu, a zis Grünhilde și i-a luat în brațe. Acum este rândul meu.

A început să-l sărute și să-l împingă până s-au rostogolit pe canapea. Băiatul a simțit fierbințeala gurii ei, pe gât, pe obraji, pe buze. A țipat instinctiv, ca în pragul unei primejdii, ca în brațele unei teribile caracatițe că și ea s-a cutremurat de spaimă și i-a dat drumul. El a înlemnit, voia să se scoale și nu putea. Mușchii corpului nu-l ascultau. Parcă un ser paralizant i s-ar fi pompat în sânge. Ea a sărit ca din arc, apoi și el s-a ridicat, îndreptându-se în grabă spre ușă, bâjbâind ca prin întuneric, s-a împiedicat de covor și a dispărut îngânând silabe care Grünhildei i se păreau fără noimă:

– Eu nu... Eu nu...

2.

Au trecut anii, ani de studii, facultatea, masteratul, doctoratul, și Arvinte n-a mai repetat greșeala de a se lăsa antrenat în jocuri obscure, inventate de ființe care n-au ce face, n-au program de viață, n-au țel, ci trăiesc de pe o zi pe alta, vânând senzații și bucurându-se de deșertăciuni. A știut să se apere și s-a apărat. Și cum cea mai sigură apărare este fuga, el a fugit. Adolescența și tinerețea lui au fost o neîntreruptă fugă de femei. Când vreuna îl privea, se întorcea cu spatele. Dacă era pe stradă, trecea pe cealaltă parte a drumului. În tren, dacă simțea că există cea mai mică primejdie, renunța la locul din compartiment. Ieșea pe coridor. Nu uita de crâncena și batjocoritoare păcăleală pe care i-a administrat-o acea copilă obraznică, punându-l să-i sărute

douăzeci și șase de păpuși, și mai ales nu putea uita atacul fizic direct asupra lui.

Cu timpul, chiar și unele eleve mai emancipate începuseră să-l privească cu ochii sclipitori. Deși au trecut zece ani de atunci, lui încă îi stăruie în memorie ochii jucăuși de veveriță răsfățată ai micuței săsoaice, gropițele din obraji, culoarea trandafirie a pielii ei fine, senzualitatea accentuată, zâmbetul pur și, deopotrivă, pervers. Faptul că n-o putea uita pe Grünhilde îi sporea și mai mult neliniștea și înverșunarea de a se apăra. Mai ales de eleve va trebui să se ferească. Există printre ele, acel tip de îngerăș viclean pentru care seducția este mai întâi un simplu amuzament exersat pe seama adulților mult mai în vârstă, mai ales a profesorilor bărbați. Asta le dă probabil o satisfacție diabolică, cu atât mai mare cu cât victima este un intelectual a cărui sobrietate pare de nepătruns. Știi să flateze, să stârnească orgoliul masculin. Și nu ezită să meargă până în pânzele albe, fără să se teamă prea mult de consecințe, bucuroase să provoace, să izbândească, să învingă, să domnie simțurile victimei pe care au ales-o, sau – cel puțin – să inflameze un scandal memorabil. Ca inspector școlar, el însuși a anchetat câteva cazuri când micuții drăcușori cu minijupă reclamau agresiuni imaginare ale unor profesori asupra lor.

Prudență, maximă prudență! era deviza lui Arvinte. A reușit să-și construiască o carieră, să fie apreciat. Profesor și apoi inspector școlar, era stimat de cei pe care însuși era chemat să-i îndrume. La început, comportamentul său auster a fost apreciat ca o ciudățenie, dar au apărut supozițiile (Chercher la femme!) și întrebările (Oare cine este fericita?). Când a fost avansat inspector, a început să călătorească